

Thần tiên tỷ tỷ

Contents

Thần tiên tỷ tỷ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	14
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07 (end)	23

Thần tiên tỷ tỷ

Giới thiệu

Tôn Kiến ngồi xuống, nhìn chăm chăm nó nửa ngày — Mọi người đều dùng câu “Xinh đẹp như tiên”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-ty-ty>

1. Chương 01

1

Sau 15 phút ngất xỉu, Tôn Kiến dần dần tỉnh lại, lại một lần nữa nhìn thấy gương mặt lơ lửng giữa không trung dưới ánh đèn vàng, bèn thầm nghĩ: Chắc là mình vẫn còn đang choáng.

Vì thế mắt trợn ngược lên, đang định nghiêng đầu ngã ra, một ngón tay bỗng chọc lên trán anh, thoáng chốc một luồng hơi lạnh bao phủ khắp người.

“Đừng giả vờ.” Gương mặt kia nói, “Ta không phải là quỷ.”

Không phải mới lạ! Tôn Kiến khịt mũi, đêm hôm khuya khoắt bay từ lư hương đồng ra như sương như khói lại còn nói mình không phải quỷ, ai tin?

Nói đi nói lại cũng đều phải trách u già mê tín nhà anh, vô duyên vô cớ đi mua một cái lư hương rỉ sét loang lổ về, còn nói với anh là ông chủ tiệm đồ cổ bảo, đây là món đồ cổ rất có giá trị. Đừng! Đồ cổ có giá trị mà chỉ bán cho u 30 đồng hời thế à?

Bây giờ, không phải đã xảy ra chuyện rồi sao? Đêm hôm một con quỷ nhảy từ trong lư ra! Anh không bị sợ chết thật đúng là tốt số.

“Ta không phải quỷ.” Gương mặt kia còn nói, “Thật ra ta là tiên nữ.”

Tôn Kiến ngồi xuống, nhìn chằm chằm nó nửa ngày — Mọi người đều dùng câu “Xinh đẹp như tiên” để miêu tả mỹ nhân, nhưng nếu tất cả tiên nữ đều không khác nhiều so với cái vị trước mặt này lắm, thì mỹ nữ kia nhất định rất đau xót.

Chẳng qua, nếu món đồ chơi này thật sự là tiên mà không phải quỷ, thì tình hình khác rồi. Bởi vì chỉ nghe quỷ hại người, chưa nghe tiên hại người bao giờ.

“Tiên nữ tỷ tỷ...” Chỉ vì đối phương nói nó là thần tiên, giọng nói của Tôn Kiến không khỏi mang theo vài phần nịnh nọt, “Xin hỏi, vì sao cô lại chui vào trong lư hương nhà tôi?”

Nếu anh không đoán sai, bình thường trong tình huống này, thần tiên chắc chắn sẽ nói với phạm nhân rằng đó là do cơ duyên.

Quả nhiên, chỉ nghe tiên nữ kia nói: “Bởi vì ta và ngươi hữu duyên.”

“Đừng bảo cô tới điểm hóa tôi xuất gia tu luyện thành tiên gì gì đó chứ?” Tôn Kiến thoát tiên nghĩ đến Pháp Hải(*), sau đó bắt đầu cảm thấy da đầu run lên, má ối, anh cũng không muốn xuất gia, thế giới phồn hoa đẹp đẽ lắm, anh còn chưa chơi đã! “Nói rõ ràng trước, chuyện xuất gia tôi sẽ kiên quyết không làm! Nếu tôi xuất gia, u già của tôi sẽ mất con, bà ở vậy nửa đời người, nếu mất luôn con, chắc chắn sẽ khóc đến chết, bà mà chết cô xem như tạo nghiệt!”

Hơn nữa... Còn có một nguyên nhân anh chưa nói, đó là anh không nỡ rời xa Tiểu Gia nhà hàng xóm nha. Tuy rằng hai mấy năm qua Tiểu Gia lúc nào cũng trờn mắt với anh, không né được thì mắng, nhưng anh trời sinh chính là kẻ dê tiện, càng như vậy anh càng thích cô.

Tiểu Gia ơi Tiểu Gia, không cưới được em trước, anh tuyệt đối không thành tiên!

Tiên nữ mặt không chút thay đổi nói: “Không phải, ta đến để thỏa mãn ba điều ước của ngươi.”

Tôn Kiến nhướn mày, nghi ngờ tai mình nghe nhầm — ba điều ước? Ba điều ước! Ba điều ước đó....

Trong những giấc mơ hoang đường nhất, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, không ngờ anh lại gặp được cây đèn của Aladin phiên bản Trung Quốc! Hallelujah! Tôn Kiến anh thật quá hoành tráng!

“Ngươi có thể ước ba điều với ta, chỉ cần không phạm thiên quy, ta đều có thể làm được cho ngươi.” Tiên nữ còn đang giải thích, Tôn Kiến đã hất đầu một cái, vô cùng kiên định nói: “Tôi muốn gì? Đương nhiên thứ nhất là muốn càng nhiều tiền càng tốt, thứ hai là muốn mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ...”

Khi nói ra những lời này anh kích động đến mức hai chân run hết cả lên — Tiền bạc và mỹ nữ, quả thật từ trước đến nay đều là hai thứ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng đều tha thiết ước ao.

Tiên nữ ể một tiếng, nói: “Không ngờ ngươi không yêu cầu làm cho Tiểu Gia yêu ngươi.”

Tim Tôn Kiến nhảy lên mấy cái, lúc này bắt đầu tin cô là tiên nữ thật, nếu không làm sao có thể biết bí mật ẩn dấu của anh như vậy?

“Đừng vội, điều ước thứ ba của tôi chính là —” Tôn Kiến mắt miệng cười cong hết lên, “Cho tôi thêm ba điều ước!”

Oa ha ha ha, anh thật là thông minh biết bao!

Ai ngờ tiên nữ lắc lắc đầu: “Không thể, tiên giới không cho phép lợi dụng chiêu trò bất chính.”

Đồ thần tiên cứng nhắc! Tôn Kiến thầm phỉ nhổ, gãi gãi đầu nói: “Nếu vậy, điều ước thứ ba tạm để đấy, lúc nào nghĩ ra lại nói với cô.”

Tiên nữ động môi vài cái, muốn nói lại thôi. Tôn Kiến nhướn mày: “Sao? Không được à?”

Tiên nữ kinh ngạc nhìn hấn nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Thôi vậy, dù sao đã đợi cả ngàn năm rồi, cũng chẳng ngại mấy chục năm này... Được, ngươi quyết định xong thì gọi ta trong lư hương.” Nói xong lại giống như lần nói nhẹ khẽ bay lùi vào trong lư.

Pháp Hải: Một nhà sư chân tu nổi tiếng, có xuất hiện trong truyền thuyết Thanh Xà Bạch Xà, phép thuật pro lắm *o*~

2. Chương 02

2

Hôm sau, cuộc sống của Tôn Kiến đại biến kinh thiên động địa.

Đầu tiên, một chiếc Cadillac dài xuất hiện trước cửa nhà anh, một người đàn ông thành đạt mặc âu phục phẳng phiu đeo kính mắt gọng vàng bước xuống, tự xưng là một luật sư, đại diện cho ngài chủ tịch tập đoàn nào đó đến tìm anh.

Đại ý chỉ là qua xét nghiệm ADN, chứng minh anh là con riêng thất lạc ở bên ngoài của ngài chủ tịch, nay ngài chủ tịch qua đời, để lại toàn bộ gia sản cho anh...

“Đại lộ số 1 Manhattan New York?” Tôn Kiến mở to hai mắt, người thuộc tầng lớp dân nghèo như anh không thể lý giải được ý nghĩa của điều ấy lớn đến nhường nào.

Luật sư vô cùng chuyên nghiệp giải thích cho anh nghe: “Đúng vậy, hơn hai mươi sổ nhà liền nhau, tiền cho thuê hàng năm đạt tới 8 con số. Ngoài ra, còn có lâu đài ven sông Loire, du thuyền ở Caribbean, biệt thự ở Thụy Sĩ...”

“Ông nói rõ ràng tôi có bao nhiêu tiền đi!”

Luật sư nghĩ nghĩ, trả lời: “Nói cách khác, số tiền lợi tức thu được mỗi ngày, anh cũng không tiêu hết nổi.”

“Cái lão cha già đã chết toi, a không, là tôi nói người cha chưa từng gặp kia ấy, quả thật là một nhân vật thần kỳ ...” Tuy mồm thì nói vậy, nhưng trong lòng Tôn Kiến biết rõ, thật ra tất cả chẳng có liên quan gì đến cái người đã chết kia cả, thật sự thần kỳ phải là cái lư hương bằng đồng trong phòng anh cùng với vị tiên nữ không giống tiên nữ cư ngụ trong cái lư đó.

Tiền tới tay, mỹ nữ cũng tới rồi.

Điều này quả nhiên là định luật không bao giờ thay đổi.

Tôn Kiến trái ôm phải ấp ung dung tự tại một thời gian, nhưng cũng rất nhanh, phiền phức cũng kéo tới.

Anh huỳnh huých huỳnh huých chạy lên cầu thang, khóa cách cửa lại, ngay lập tức bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, trong đó trộn lẫn vô số tiếng phụ nữ duyên dáng gọi to. Tôn Kiên thở hổn hển lau mồ hôi trên trán, caravat, áo sơ mi, thậm chí cả dây lưng cũng bị lôi kéo đến đứt làm hai đoạn, trên mặt còn có vô số vết móng tay. Mẹ Tôn vừa thấy con như vậy, sợ tới nhảy dựng trên sô pha: “A Kiến, con làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ ra chống đỡ cho con một chút trước đi, con lên lầu đã!” Anh không kịp giải thích, xông thẳng lên tầng hai, bởi cái lưu hương bị đẩy vào lãnh cung từ ngăn tủ trong thư phòng, gấp giọng nói: “Này! Ra đây ra đây! Mau ra đây!”

Tiên nữ nói vọng ra từ trong lưu hương: “Người nghĩ ra yêu cầu thứ ba rồi hả?”

“Nghĩ ra cái quỷ! Cô giúp tôi giải quyết chuyện phiền phức trước mắt này đã rồi nói sau! Bây giờ căn bản tôi không thể ra khỏi cửa, vừa đi chỗ nào là chỗ đó đám phụ nữ điên cuồng gào thét chói cả tai, tranh giành với nhau, khiến cho tôi một cái đầu còn to hơn hai cái gộp lại! Cô mau mau hỗ trợ đi, mau mau làm cho đám phụ nữ kia biến mất đi!”

“Cái này có tính là yêu cầu thứ ba của người không?”

Tôn Kiến mở to hai mắt: “Cái này sao có thể tính được? Bây giờ tôi biến thành như này, hoàn toàn là do cô không xử lý tốt yêu cầu thứ hai của tôi nên mới gây ra, cho nên cô phải thu dọn cục diện rối rắm này thay tôi.”

“Không được.” Tiên nữ lạnh lùng nói, “Người muốn mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, ta cũng đã làm được, tiếp theo nên đi thế nào là chuyện của người.”

Có làm không thể? Thần tiên cũng vô trách nhiệm như vậy?

Mặt mũi Tôn Kiến suy sụp, cầu xin nói: “Giúp tôi đi, tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp nhất, tiên nữ tỷ tỷ thông minh nhất, cô không giúp tôi tôi xong thật rồi!”

Tiên nữ im lặng một lát, nói: “Thật ra chuyện này không khó giải quyết, lấy năng lực của con người hoàn toàn có thể giải quyết được rồi, sao còn phải cầu cứu ta?”

Tôn Kiến ngạc nhiên, rất nhanh đã hiểu được ý tứ của cô, ánh mắt tỏa sáng nói: “Đúng vậy, sao ta lại ngốc thế nhỉ! Cảm ơn, tiên nữ tỷ tỷ, cô tiếp tục ngủ đi.” Nói xong lại nhét cái lưu hương vào hộc tủ lần nữa, xuống lầu gọi điện cho công ty an ninh.

Từ đó về sau, bên người Tôn Kiên có tới hơn mười bảo tiêu hung thần ác sát, uy phong凛冽 đứng bên cạnh, đám mỹ nữ quả nhiên không dám lại làm càn xông vào như trước, cho nên thiên hạ có thể thái bình rồi.

Một ngày Tôn Kiên lái một chiếc xe thể thao Lotus hào nhoáng bóng lộn, trước đây những người hàng xóm, họ hàng thân thích hay đối đầu cả đời không qua lại với nhau giờ đều nhào tới vây quanh anh hỏi han ân cần, nhưng anh đang hã hê thì cụt hứng. Ngay lúc về mong đợi đang hiện rõ luôn trên mặt, đã có một người lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, khinh thường quay người đi.

Con tim Tôn Kiên dường như bị kim đâm ột phát —— Tiểu Gia.

Là Tiểu Gia.

Khi đánh xe trở lại căn biệt thự mới mua, cả người anh ngập tràn cảm giác mát mát nói không nên lời. Anh đi lên lầu, lôi cái lọ hương từ trong ngăn tủ kia ra, ỉu xiu hỏi: “Này, cô còn ở đây chứ?”

Tiên nữ trong lọ hương lại hỏi như mọi lần: “Người đã nghĩ xong điều ước thứ ba rồi chứ?”

Tôn Kiên lắc lắc đầu, ôm đầu gối ngồi xuống bên cạnh ngăn tủ, nói: “Trước kia vẫn cứ nghĩ, ngày nào đó chờ khi lão tử có tiền, uống rượu lâu năm hút thuốc lá, muốn uống vang đỏ thì uống vang đỏ, muốn uống rượu đế là uống rượu đế. Thuốc lá lấy hai bao, hút một bao đốt một bao! Cầm tiền đập vào mặt đám con cháu họ nhà rùa trước kia khinh thường mình, xem bọn nó có dám mắt chó nhìn người nữa hay không! Cuối cùng tôi nghĩ phải có tiền phải có tiền, có tiền rồi cái gì cũng có, nhưng mà...” Anh ngơ ngẩn nhìn chiếc đèn chùm lớn trên trần phồng theo phong cách hoàng gia châu Âu thế kỷ mười sáu kia, lẩm bẩm nói, “Vì sao bây giờ ngược lại tôi lại cảm thấy quá nhàm chán vậy?”

Trong lọ hương không có tiếng đáp lại.

Tôn Kiên nhắc cái lọ hương lên, gần như dán mũi vào hỏi: “Yêu cầu thứ hai của tôi là được mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, thế mà tại sao Tiểu Gia thấy tôi lại tỏ thái độ lạnh như băng vậy?”

“Quá bình thường, tại vì Tiểu Gia không phải mỹ nữ.”

Tôn Kiên ngẩn ngơ, buông lỏng tay ra. Nghiêm túc mà nói, quả thật Tiểu Gia không phải mỹ nữ, cô ấy lớn lên chỉ là xinh xắn thôi. Thế nhưng bóng dáng thanh tú kia, suốt mười sáu năm ròng, kể từ lúc tám tuổi, vẫn in sâu trong lòng anh không thể xóa nhòa.

Anh ngã xuống đất, đèn thủy tinh treo trên trần chọt chọt chọt, mỗi một lần chọt, đều lóe ra ánh mắt của Tiểu Gia.

“Tôi muốn tình yêu, một tình yêu chân chính, một tình yêu khiến tôi khắc cốt ghi tâm.” Tôn Kiến thì thào, sau đó lật người đối mặt với lư hương, còn nghiêm túc, từng chữ từng chữ một, “Giúp tôi theo đuổi Tiểu Gia đi.”

Sương khói trong lư hương bay lên, ngưng tụ thành hình dáng tiên nữ giữa không trung, cô nhìn anh, nhướn mày nói: “Người lựa chọn xong rồi chứ? Không đổi ý?”

“Đúng! Tuyệt không đổi ý!”

Vì một câu này, kế hoạch cưới vợ của Tôn Kiến chính thức bắt đầu.

3. Chương 03

3

Kế hoạch cưới vợ No.1:

“Muốn tiếp cận một người, trước tiên phải tiếp cận người thân của họ”, cũng có nghĩa là, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Não Bạch Kim, Cái Trung Cái, Hoàng Kim Hợp Tác, Ngang Lập Nhất Hào... Phàm là thuốc bổ nổi tiếng quảng cáo trên tivi tất cả chất cao như quả núi nhỏ đưa tới tặng nhà Tiểu Gia, khiến cho hai vị phụ huynh cười híp hết cả mắt lại, liên tục khen thằng bé Tôn Kiến này rất được.

Đáng tiếc Tiểu Gia không cảm kích, tròng mắt mắng: “Anh đưa thuốc cho bố mẹ tôi nhiều như thế làm gì? Rửa bọn họ sinh bệnh à!” Nói xong vợ hét này thì thuốc bổ máu bổ sắt bổ kẽm bổ đồng bổ nguyên tố khoáng chất này nọ kia quăng vào người anh.

Tôn Kiến bị ném đến ôm đầu chạy mất, trong lòng buồn bực: Sao phản ứng chẳng giống trong quảng cáo gì cả thế?

Kế hoạch cưới vợ No.2:

“Muốn làm được việc, công cụ phải tốt”, cũng có nghĩa là, thay hình đổi dạng.

Áo sơ mi cổ bẻ, vest dài hai khuy Prada kết hợp với áo len mỏng trang trí hình chữ thập, quần bò dài bó sát người, Tôn Kiến nghiêng người tựa trên chiếc xe Harley Davidson, môi ngậm hoa hồng chân thành đứng chờ.

Tiểu Gia hết giờ làm đi từ trong ngân hàng ra, làm như không nhìn thấy mà đi qua trước mặt anh.

Anh vội vàng đuổi lên phía trước nói: “Tiểu Gia, anh chờ em lâu rồi, chúng ta cùng đi ăn tối đi, anh...”

Còn chưa nói hết, Tiểu Gia đã quay sang nói với Mr.Cảnh sát ven đường: “Cảnh sát tiên sinh, người này quấy rối tôi!”

Tôn Kiến thanh minh: “Tôi không phải yêu râu xanh, chúng tôi quen biết nhau, chúng tôi là hàng xóm!”

Mr.Cảnh sát đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, tóm chặt áo anh nói: “Nhóc con, loại công tử bột như cậu tôi thấy nhiều lắm, bớt nói nhảm đi, theo tôi về đồn!”

Tôn Kiến ngồi ở sở cảnh sát uống cà phê, trong lòng buồn bực: Chẳng lẽ Tiểu Gia không thích tiền mặt cũng không thích đẹp?

Kế hoạch cửa vợ No.3:

“Muốn hái bông hoa này, trước phải khen ngời mùi hương của nó”, cũng có nghĩa là, khen tặng đúng chỗ.

Ngân hàng vừa mở cửa, một đám người quang quác dũng mãnh xông vào như thủy triều, tất cả đều chen chúc hướng về phía quầy C nơi Tiểu Gia ngồi làm việc. Một đám người sau khi xong xuôi các thủ tục đều đi tới quầy sổ góp ý của ngân hàng viết: “Thái độ của nhân viên phục vụ này rất nghiêm túc, nhiệt tình, tác phong chuyên nghiệp, quả thật là tinh anh hiếm có!”

Trong vòng ba ngày, sổ ý kiến của ngân hàng phải thay tới chín quyển.

Giám đốc ngân hàng vẻ mặt run run, tìm Tiểu Gia nói chuyện, sau khi Tiểu Gia tan tầm trực tiếp tới đây cửa nhà Tôn Kiến. Tôn Kiến nhìn thấy là cô, mừng rỡ đang muốn nhảy lên, cô ném thẳng ba quyển sổ ý kiến vào đầu anh, mắt rưng rưng: “Họ Tôn kia, tôi đắc tội với anh ra sao mà anh cứ liên tục tìm cách chèn ép tôi như vậy!”

Tôn Kiến vừa chạy trốn chết vừa hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Làm sao à? Đừng bảo đám người kia không phải anh gọi đến, bây giờ anh vừa lòng chưa, tôi bị đuổi việc rồi!”

Tôn Kiến sửng sốt, sao sự tình lại không phát triển theo hướng suy nghĩ của anh vậy nhỉ? Vội vàng tươi cười nói: “Không phải chỉ là một viên chức nho nhỏ thôi sao, đuổi thì đuổi, nếu em thật sự thích ngân hàng, anh mở cho em một cái, để em làm giám...”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Gia đã hung dữ trừng mắt liếc anh một cái, đẩy cửa mà đi.

Tôn Kiến nhìn mấy tờ ý kiến rơi lung tung, trong lòng thật sự âm ức: Đây là làm ơn mắc oán mà.

Kế hoạch cửa vợ No. 4:

“Muốn lấy trái tim, trước cứu lúc nguy”, tức, anh hùng cứu mỹ nhân.

Đêm khuya, ngõ nhỏ, cô gái đi một mình, côn đồ cầm dao, quyền cước anh hùng, mỹ nhân khóc ôm lấy anh hùng, cuối cùng happy ending...

Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, một truyền thuyết lãng mạn bất diệt!

Tôn Kiến và tiên nữ đã bàn bạc ổn thỏa, chờ nàng biến hình thành côn đồ, lấy ánh sáng xanh làm tín hiệu, anh liền lập tức nhảy ra. Vì thế sáng sớm tinh mơ anh đã trốn trong góc khuất, chịu đựng cơn lạnh cắt da cắt thịt, chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

Cuối cùng, đằng xa vang lên những tiếng bước chân, Tiểu Gia đã quay trở lại từ nhà bà nội! Đây dĩ nhiên là do tiên nữ làm phép khiến cô đi đường này lúc muộn như vậy, hơn nữa chắc chắn sẽ không bị mấy kẻ qua đường ABC XYZ nào đó quấy rầy.

Theo sát phía sau, tên côn đồ cũng long trọng lên sân khấu, hét lớn một tiếng: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua, nộp tiền mãi lộ!”

Đầu Tôn Kiến nhất thời đầy hắc tuyến ———

Vị tiên nữ này có phải ở trong lữ hương lâu quá, tách biệt với xã hội không, thế kỷ 21 như này rồi làm gì còn côn đồ nào nói câu này nữa!

Mắt thấy ánh sáng xanh nhấp lập tức nhảy ra: “Tiểu Gia em đừng sợ, anh đến cứu em ——” Đến lúc nhìn thấy cảnh trước mặt, mấy chữ tắc hết lại trong cổ họng.

Tên côn đồ vật ra đất, cuộn tròn một đống. Tiểu Gia ung dung cất dùi cui điện vào trong túi da, vuốt lại tóc tai nói: “Tôn Kiến, anh diễn xong chưa? Đừng bảo với tôi người này không cùng một bọn với anh, lần sau còn làm cái trò nhảm này, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nói xong còn hung hăng đá cho tên côn đồ một cước, bước nhanh mà đi.

Tôn Kiến vội vàng nâng tên côn đồ dậy, pụt một tiếng, người nọ biến thành một làn khói nhẹ, từ trong làn sương khói, tiên nữ run run: “Đó, đó là cái gì, thật đáng sợ...”

Tôn Kiến suy sụp ngã xuống đất, trong lòng sầu muộn vô cùng: Tiên nữ vô dụng như vậy, có thể trông cậy được sao?

4. Chương 04

4

“Có câu chân thành thì sẽ đạt được, kiên trì, chỉ cần bền bỉ kiên trì, nhất định có thể cửa đổ Tiểu Gia”. Về đến nhà, tiên nữ nói như thế. Không hổ là thần tiên, ngay cả một câu an ủi cũng có thể nói lạnh như băng.

Tôn Kiến hết thở dài lại thở dài, tiếng sau ử rữ hơn tiếng trước.

Tiên nữ nhìn anh, môi mấp máy vài cái, rồi chắc cũng biết khuyên giải an ủi giờ không hiệu quả, đành tự chui vào trong lư hương.

Kế hoạch cửa vợ, tạm thời gián đoạn như vậy.

Đám hồ bằng cầu hữu biết được nỗi khổ não của anh, liền hiến kế: Con gái chính là như thế, anh càng đuổi theo cô ấy, cô ấy lại càng kiêu ngạo, anh đẩy, phải lờ cô ấy đi một chút, như gần như xa mới là cảnh giới của gái cao nhất.

Vì thế, Tôn Kiến dưới sự giật giây của bọn họ, đi Rawaii du lịch.

Nhưng mà, khi uống nước, chiếc cốc bỗng rơi xuống, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi đi dạo, bỗng nhiên bước hụt, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi ngẩng đầu, cánh én bay qua, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi ngủ ra, bỗng nhiên không thể nói được lời nào, anh nhớ Tiểu Gia.

Ở đủ lúc rảnh rỗi trong cuộc sống như mỗi đêm đi ngủ, bỗng nhiên yên lặng, bỗng nhiên trống trải, đau đớn hiện lên rõ ràng.

Anh thầm nghĩ, thì ra anh yêu Tiểu Gia đến như vậy. Mười sáu năm, đã in những tình cảm rối rắm của anh thành một loại bản năng, như chân với tay.

Vì thế sáng ngày thứ bảy, anh dứt khoát quyết định về nước. Lúc này đây, không hề giở chiêu giở trò, không hề xin giúp đỡ viện trợ, anh muốn nghiêm nghiêm túc túc nói với Tiểu Gia —— Anh yêu cô, mười sáu năm qua anh tâm thường hèn nhất chẳng hề hy vọng giờ lại ngập tràn chờ mong được yêu cô. Bất kể tình yêu ấy có nhỏ bé và đáng bị cười chê thế nào, bất kể cô có chán ghét tránh anh không kịp như trước hay không, tóm lại, anh muốn chính miệng nói ra ba chữ kia, một tình cảm khắc cốt ghi tâm, vốn đã sớm đóng băng, nhưng lại không thể vứt bỏ.

Máy bay tư nhân phanh phạch hạ cánh xuống bãi cỏ, Tôn Kiến không thềm rửa mặt thay quần áo chạy ngay tới nhà Tiểu Gia.

Thở hổn hển chạy đến nơi, xa xa đã thấy Tiểu Gia cầm túi rác đi ra đang định sang đường đổ rác. Tôn Kiến nhất thời mừng như điên vẫy tay với cô, hô lớn: “Tiểu Gia —— Tiểu Gia ——”

Tiểu Gia quay đầu nhìn lại, ánh mắt long lanh như chứa đựng mười sáu năm năm tháng lắng đọng, chiếu thẳng vào trong lòng anh.

Tiểu Gia...

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe tải bỗng nhiên siêu siêu vẹo vẹo vượt đèn đỏ, Tiểu Gia đứng giữa đường tránh không kịp, bị đâm rầm một cái, bay thẳng ra ngoài ——

Phút chốc đầu óc Tôn Kiên trống rỗng, nỗi vui mừng trong lòng còn chưa kịp tan, ánh mắt lại chợt thu được một hình ảnh bi thảm như vậy, anh hét lớn một tiếng, lao tới ôm lấy Tiểu Gia.

Tiểu Gia mặc quần trắng, giống như một đóa bách hợp bị gãy, máu tươi dần nhuộm thành màu đỏ.

“Tiểu Gia! Tiểu Gia, đừng chết! Đừng chết! Anh còn chưa nói với em là anh yêu em mà! Anh yêu em, anh đã yêu em mười sáu năm rồi, Tiểu Gia...” Hiện trường tai nạn, người đi đường nhanh chóng xúm lại, thấy người thanh niên hai mắt đỏ au, ôm người con gái bị xe đụng, tiếng khóc đau đớn gào ra khỏi miệng như dã thú, hân khóc, nước mắt đầm khuôn mặt.

5. Chương 05

5.

“Rất xin lỗi, Tôn tiên sinh, chúng tôi đã cố hết sức.” Bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện số một thành phố, bác sĩ ngoại khoa tốt nhất về mặt ấy này nói với Tôn Kiên, “Anh... đi vào nhìn cô ấy lần cuối đi.”

Cả người Tôn Kiên run run, nhấc từng bước một đi vào, thấy Tiểu Gia nằm trên giường bệnh, hấp hối.

Hai chân anh mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, nắm lấy tay cô khóc: “Tiểu Gia... Xin lỗi! Đều tại anh, nếu anh không gọi em, nếu lúc ấy anh không gọi em, em sẽ không bị cái xe kia đụng... Là anh hại em, là anh hại em! Xin lỗi!” Anh rụt lại, đột nhiên vùng tay tát ình mười mấy cái, tát tới mức môi bật máu.

Bác sĩ y tá xung quanh thấy hành động điên cuồng này của anh, đều trợn mắt há mồm.

Lông mi Tiểu Gia khẽ rung rung, khe khẽ mở ra: “Tôn... Kiên...”

“Tiểu Gia!” Anh lập tức nắm chặt lấy tay cô.

Ánh mắt Tiểu Gia nhìn anh chưa bao giờ dịu dàng đến thế, cô nhẹ nhàng, nói từng chữ một: “Tôn Kiên... Anh, vì sao luôn... Đáng ghét như vậy?”

Nước mắt Tôn Kiến lại trào ra: “Xin lỗi, Tiểu Gia, anh, anh... Anh CMN là thằng khốn kiếp!”

Tiểu Gia nói: “Ngày còn nhỏ, anh luôn kéo tóc của em, còn dính kẹo cao su lên lưng ghế của em....”

“Xin lỗi.”

“Anh không chịu làm bài tập, em nói với thầy giáo, anh liền lấy bút gạch lên vở em...”

“Xin lỗi.”

“Anh dán bức tranh em vẽ tiên nữ lên bảng thông báo, bên dưới còn chú thích ‘Người cá sấu vẽ tranh cá sấu’, làm bạn bè đều cười chê em...”

“Xin lỗi.”

“Anh trốn học, đi xem phim với nữ sinh lớp khác, bị em nhìn thấy, anh dọa em không được nói với thầy giáo...”

“Xin lỗi.”

“Tôn Kiến, anh lúc nào cũng đáng ghét như thế...”

Tôn Kiến đã nghẹn ngào đến mức không nói nên lời.

Tiểu Gia nâng tay lên, bỗng nhiên xoa xoa đầu anh, thấp giọng nói: “Nhưng mà, hồi nhỏ tan học em không dám về một mình, anh toàn yên lặng theo sau cùng về với em...”

“A?”

“Đại Cường lớp bên cạnh bắt nạt em, anh liền đánh nó một trận, bắt nó gọi em là tỷ tỷ...”

“...”

“Ba mẹ cãi nhau, em rất sợ, anh đưa em về nhà anh, để mẹ anh nấu cơm cho em ăn, còn tặng cho em một con búp bê vải rất đẹp...”

“...”

“Hôm sinh nhật em mười bảy tuổi, anh chạy hết chín con phố, mới mua được đĩa Jane Eyre mà em thích, sau đó đập vỡ cửa sổ kính phòng em, ném đĩa vào...”

“ ... ”

“Tôn Kiến, anh cứ suốt ngày như thế, cười đùa cợt nhả, chẳng chịu yên tĩnh lấy một phút, chẳng ai biết lúc nào anh nói thật, lúc nào anh nói dối. Mỗi lần, cứ khi em cho rằng trong anh em không giống những người khác, thì lại thấy anh cũng hành động nói năng y như vậy với cô gái khác. Tôn Kiến, anh thật là một kẻ đáng ghét...”

Tôn Kiến kinh ngạc nhìn Tiểu Gia, không thể tin vào lỗ tai của chính mình. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Tiểu Gia thật ra cũng không phải thật sự ghét anh? Làm sao có thể? Làm sao có thể!

Ánh mắt Tiểu Gia ươn ướt mênh mông, nhưng trên môi lại hé ra một nụ cười, chậm rãi nói: “Nhưng mà... mặc dù anh đáng ghét như vậy, nhưng em vẫn thích anh... Thích anh, Tôn Kiến, em thích anh.”

“Tiểu Gia...” Ngay khi anh đang giật mạnh mình, bàn tay của Tiểu Gia ở trên đầu anh bỗng trượt xuống, rơi lên chăn, cùng lúc đó tín hiệu điện tâm đồ trên chiếc máy cạnh giường chuyển thành hình thẳng tắp.

Bác sĩ và y tá đi tới, đắp cho cô một mảnh vải trắng, Tôn Kiến nhào lên kêu gào: “Tiểu Gia! Tiểu Gia!”

“Tôn tiên sinh, xin ngài bớt đau buồn...” Vài y tá giữ anh lại, đang định khuyên nhủ an ủi vài câu, Tôn Kiến bất chợt xoay người, như nổi cơn điên chạy vọt ra ngoài, miệng hô: “Em sẽ không chết đâu, Tiểu Gia, có anh ở đây em sẽ không chết! Anh đi cầu xin tiên nữ, cô ấy nhất định có thể cứu sống em, sẽ cứu em...”

Ai ngờ trở về nhà, lục tung ngăn tủ cả nửa ngày, vẫn không thấy chiếc lọ hương đồng kia đâu.

Tôn Kiến vừa sợ vừa lo, đầu đầy mồ hôi hét lớn: “Mẹ! Mẹ! Đồ của con đâu?”

Mẹ Tôn Kiến đang ở dưới tầng chơi mạt chược với cả đám năm cô sáu bà, anh gọi vài lần mới nghe thấy, chạy qua hỏi: “Con trai, sao đấy?”

“Mẹ, lọ hương đồng của con đâu? Mẹ có thấy không?”

“A, con bảo cái lọ rách mẹ mua bằng 30 đồng ấy hả? Mấy hôm trước ngồi rồi chẳng có gì làm sang dọn phòng giúp con, thấy cái lọ hương kia cũng chẳng để được làm gì, thế là tiện tay ném luôn.”

Mẹ Tôn Kiến không thềm để tâm trả lời, Tôn Kiến túm lấy bả vai bà hỏi: “Mẹ làm gì? Mẹ làm gì cái lọ hương đấy?”

“Ồ ngoài bãi rác, thùng rác...” Mẹ Tôn Kiến còn chưa nói xong, Tôn Kiến đã vội chạy xuống tầng. Chạy thẳng một mạch đâm đầu vào nắp thùng rác, điên cuồng tìm kiếm, dọa ẹ Tôn Kiên ở phía sau hoảng lên liên tục hô to: “Con trai, con làm sao thế? Cái lư rách đấy, không phải lúc trước mẹ mua con còn mắng mẹ sao...”

Tôn Kiến không trả lời, cúi từng túi từng túi rác to, dốc ra, không có, lại cúi, dốc ra, không có... Lại cúi lại dốc.

Tiên nữ tỷ tỷ! Cô có phép thuật mà, tôi cuống cuống tìm cô như vậy, cô nhất định có thể cảm giác được phải không?

Nhưng mà... Sao lại không thấy? Sao lại không thấy!

Tôn Kiến rên lên một tiếng, trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

6. Chương 06

6

Không biết qua bao lâu, Tôn Kiên dần dần tỉnh dậy, mở to mắt. Chỉ thấy bản thân đang nằm trên giường trong phòng của mình, mà trên không trung cách đó ba thước, tiên nữ đang đau xót nhìn anh.

Tiên nữ tỷ tỷ!

Anh vừa mừng vừa sợ, vội vàng tung chăn xông lên phía trước quỳ gối xuống: “Tiên nữ tỷ tỷ! May quá, cô còn chưa đi, cô hãy mau cứu Tiểu Gia đi, van xin cô, cứu Tiểu Gia đi!”

Tiên nữ lẳng lặng nhìn anh trong chốc lát, lắc lắc đầu: “Xin lỗi...”

“Cái gì?”

“Ta chỉ có thể thực hiện ba nguyện vọng giúp người, quá ba nguyện vọng này, ta không làm được, cũng không thể làm.”

Tôn Kiến căng thẳng, khàn khàn giọng nói: “Sao có thể không được chứ? Với lại nguyện vọng thứ ba của tôi là theo đuổi được Tiểu Gia, nhưng giờ cô ấy chết rồi...”

“Người đã theo đuổi được nàng, không phải ư? Trước khi chết nàng đã thừa nhận nàng thích người.”

“Cô nói cái gì?” Tôn Kiến dờ dẫm ngẩn đầu.

Tiên nữ nín lặng. Tôn Kiến cũng không có lòng nào truy hỏi, chỉ đau khổ cầu xin: “Tiên nữ tỷ tỷ, tôi van xin cô, cô cứu cô ấy đi, chỉ cần cô có thể cứu cô ấy, tiền tài gái đẹp tôi không cần gì cả, cái gì tôi cũng có thể không cần, chỉ van xin cô cứu lấy cô ấy! Tiểu Gia không thể chết được, không thể chết được, không thể chết được...”

“Không được, ta không thể giúp người.”

Tôn Kiên bỗng nhiên hung dữ nhào đến, một cước đá bay cái lư hương đồng kia, lư hương văng lên vách tường, đập ngược lại, lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại dưới chân tiên nữ.

“Người thần tiên cái con mẹ gì! Cho người ta giàu có cho người ta gái đẹp thì không sao, mà cho người ta tình duyên cho người ta sinh mạng lại không được phải không? Thần tiên chẳng phải là phải cứu rồi chúng sinh hay sao? Thần tiên chẳng phải là cứu một mạng người xây bảy tòa tháp hay sao? Các người làm thần tiên nọ kia mà căn bản là loại máu lạnh! Là loại máu lạnh...” Tôn Kiến mắng xong khóc không thành tiếng, “Tiểu Gia, anh xin lỗi em, Tiểu Gia...”

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trên bờ vai anh, Tôn Kiến nhún mạnh vai một cái, tránh cái tay kia. Tiên nữ phía sau thở dài một tiếng yếu ớt: “Ta phải đi.”

Tôn Kiến lạnh lùng cười, không nói không rằng.

“Ta ở nhân gian đã ngàn năm, thời gian một ngàn năm đằng đẳng này, người có biết ta đã vượt qua thế nào không?”

Tôn Kiến giật mình, vẻ giận dữ ban đầu chuyển thành ngơ ngác.

Tiên nữ nhẹ nhàng nói: “Tôn Kiến, người nói người muốn một mối tình khắc cốt ghi tâm, vậy người có biết không, khắc cốt ghi tâm với loài người mà nói nghĩa là không trọn vẹn, nghĩa là mãi mãi không thể đạt được ý nguyện. Đúng ta là thần tiên, ta có thể ban cho người địa vị tài phú, nhưng ta không thể cho người tình yêu chân chính. Tình cảm gì đó là thứ khó không chế nhất, nếu có thể gạt bỏ được, thần tiên sẽ không phạm sai lầm, mà loài người cũng có thể thành thần.”

Tôn Kiến vẫn không nói câu nào.

“Cũng như vậy, ta cũng không có cách nào cứu lấy sinh mạng đã mất, sinh tử là tuần hoàn theo lẽ trời, tất cả đều có số định, bất chấp mà cứu, là làm chuyện chống lại luật trời, ta... Không thể làm như vậy.” Tiên nữ rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Rất xin lỗi.”

Tôn Kiến ôm kín mặt mình. Tiên nữ này xuất hiện với anh mà nói là việc ngoài ý muốn, cưỡng ép đòi hỏi may mắn ngoài ý muốn ấy, trái tim của anh thật tham lam, quá đáng. Mà nói cách khác, cô giúp anh, là cô nể tình, cô không giúp, thì vốn cũng là lẽ bình thường.

Anh lấy đầu ra lý do, lấy đầu ra cớ để oán hận cô đây? Nhưng mà... Tiểu Gia, cứ trơ mắt nhìn Tiểu Gia chết ngay trước mặt như vậy, rõ ràng là một loại trả thù đối với lòng tham của anh, là do anh quá tham lam, là do anh quá đòi hỏi, là do anh không biết quý trọng ba điều ước kia, lẽ ra anh phải chọn cầu xin cho Tiểu Gia bình an, cho Tiểu Gia hạnh phúc, cho anh và Tiểu Gia có thể mãi mãi ở bên nhau!

“Cô đi đi.” Tôn Kiến xoay người, nhìn tiên nữ nói, “Cảm ơn cô mấy ngày nay đã giúp đỡ tôi. Cảm ơn cô.”

Trong đôi mắt tiên nữ hiện lên một tầng nước mênh mông. Không biết có phải ảo giác không, anh cảm thấy nhìn qua cô mà lại còn bị thương hơn cả chính mình.

“Tôn Kiến...” Tiên nữ mở miệng.

Tôn Kiến cười khổ lắc đầu: “Về lại thiên đình, phải làm thần tiên tốt đấy.”

Tiên nữ im lặng, lát sau đưa tay chỉ một cái, lư hương dựng lên một lần nữa, trong lúc nàng hóa thành một làn khói nhẹ đang định lui về trong lô, bỗng lại nói: “Tôn Kiến, thật sự muốn cứu Tiểu Gia như thế ư?”

Tôn Kiến nhẹ nhếch khóe môi: “Muốn thì làm được gì?”

“Nếu... Người thật sự muốn như thế, cũng không phải không có cách...” Giọng tiên nữ càng ngày càng nhẹ. Đôi mắt Tôn Kiến lại sáng lên, vội vàng xoay người ôm lấy cái lư hương nói: “Cô có cách? Nói nhanh! Cách gì?”

Tiên nữ hóa thành sương khói, bởi vậy anh không nhìn thấy thái độ của cô, chỉ nghe được giọng nói kia tràn ngập do dự và thê lương: “Ngay cả con người cũng biết nhận ơn một giọt nước, đáp lại cả suối nguồn, huống chi thần tiên...”

“Là có ý gì?”

“Không có gì, Tôn Kiến người thề trước, ta sẽ nói cho người làm thế nào để cứu nàng.”

Tôn Kiến lập tức thề: “Tôi thề, chỉ cần có thể cứu Tiểu Gia, cái gì tôi cũng có thể bỏ qua!”

Tiên nữ lại thở dài sâu kín, nhỏ giọng nói: “Cái gì cũng có thể bỏ qua sao... Cũng được, giờ người chạy tới bệnh viện, mang thi thể của Tiểu Gia trong nhà xác ra, mang về căn phòng này. Sau đó ta sẽ biến ra một ít hương liệu, người đặt chúng nó vào trong lư rồi châm hương, chờ hương cháy hết, nàng có thể sống lại.”

“Thật?” Tôn Kiến mừng rỡ nhảy dựng lên, ôm chặt lấy lư hương nói, “Cảm ơn cô! Tiên nữ tỷ tỷ cảm ơn cô!”

Trong lư hương lặng thinh, bỗng không có tiếng động gì.

Tôn Kiến lập tức chiếu theo lời tiên nữ mà làm, khi mang Tiểu Gia tới đặt trên giường, phát hiện ra trên cái tủ ở đầu giường có một miếng gỗ màu tím, gần như đưa lửa tới gần một cái, nó sẽ cháy bùng lên.

Tôn Kiến đẩy nắp lên, sau đó lẳng lặng trở Tiểu Gia sống lại.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Gia trên giường “Úm” một tiếng nhỏ, từ từ mở mắt.

Tôn Kiến vội vã bước lên phía trước nắm lấy tay cô vui vẻ nói: “Tiểu Gia, em tỉnh rồi!”

Tiểu Gia kinh ngạc nhìn anh, không dám tin hỏi: “Em... Sao lại ở chỗ này? Chẳng phải Em chết rồi sao? Tôn Kiến, sao em lại có thể lại nhìn thấy anh được?”

“Đồ ngốc, em sẽ không chết.” Tôn Kiến nắm chặt tay cô, riu rít nói, “Em không chết, tất cả đều tốt đẹp, tất cả đều tốt đẹp mà...”

Quả thực, người yêu trong lòng, mười sáu năm tương tư cuối cùng cũng được trọn vẹn, tất cả đều rất tuyệt vời.

Ngoại trừ, sau khi hương liệu cháy hết trong lư, lư hương bỗng nhiên loảng xoảng vỡ vụn.

Tiên nữ trong lô không thấy đâu, Tôn Kiến nghĩ, có lẽ cô đã về thiên đình rồi.

Không cần biết thế nào, anh thực sự phải cảm ơn cô.

7. Chương 07 (end)

7.

Cứ vậy rất nhiều năm trôi qua, một hôm Tiên Kiến cùng dạo phố với Tiểu Gia, rẽ qua một cái ngõ nhỏ dài, cuối ngõ nhỏ lại có một tiệm đồ cổ. Trong tiệm có hai cô gái đang ngồi, trong đó một người thấy anh đi qua, cách tám cửa sổ thủy tinh nở nụ cười với anh.

Kì lạ thật, rõ ràng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, tại sao cô lại cười có phần sâu xa với anh như vậy?

Buổi tối về nhà, anh nằm mộng.

Mơ thấy mây lành quanh quẩn, giống như đặt mình giữa thiên cung, một cô gái đang rất cẩn thận bưng một cái lư hương đi ngang qua, bỗng nhiên trượt chân, lư hương lật, dọa nàng mặt mũi trắng bệch, vội vàng quỳ xuống thu nhặt mà thể nào cũng không gom lại được, sốt ruột đến rơi nước mắt.

Thế là Tôn Kiến đi qua hỏi: “Cô làm sao vậy?” Nói xong chìa tay nhặt lư hương lên, đặt lại trong tay nàng.

Cô gái ngẩng đầu, dung mạo chẳng hề thu hút chút nào ấy có cái gì đó rất quen thuộc. Tôn Kiến mỉm cười với nàng: “Đừng khóc, Vương Mẫu nương nương còn đang chờ, mau đi đi.”

Cô gái vội vàng hành lễ, nâng lư hương vội vàng rời đi. Đi được một nửa lại ngoái đầu lại nhìn anh một cái, trong ánh mắt chứa đầy cảm kích.

Tôn Kiến nghĩ: Cô nương này trông ngờ ngợ, hình như rất giống tiên nữ tỷ tỷ trong cái lư hương ngày trước ở nhà anh. Trong giây lát, anh kinh hãi – cô ấy chẳng phải là vị tiên nữ tỷ tỷ kia sao? Mà đây là chuyện gì đây?!

Trời đất bỗng xoay tròn, anh lại một lần nữa thấy tiên nữ kia đạp mây mà đến, trầm tĩnh nhìn anh, ánh mắt dịu dàng lại mang theo chút đau thương. Ánh mắt này anh cũng không xa lạ, cô từng nhìn anh rất nhiều lần như vậy.

Nàng nói: “Tôn Kiến, ta vốn là thị nữ nâng lư hương bên người Vương Mẫu trên trời, vì cảm tạ người ngày ấy giúp ta gom hương, cho nên sau khi người bị đẩy xuống trần liền đi theo, trả lại nhân quả.”

Tôn Kiến ngây dại —— Chẳng lẽ sự xuất hiện của cô đều không phải là do may mắn ngẫu nhiên anh gặp được, mà là nhân quả tất yếu?

Nàng nói: “Người vốn là Thiên Bồng Nguyên Soái, vì đùa bỡn Hằng Nga mà bị đẩy xuống trần gian, một kiếp kia, người đầu thai làm lợn.”

Tôn Kiến đầu đầy vạch đen — Không phải chứ? Cái này cũng quá trùng hợp rồi...

Nàng nói: “Ta hỏi người có nguyện vọng gì, người một muốn thần lực, hai muốn binh khí, ba muốn đàm hoa hết trái với Cao tiểu thư nhà họ Cao.”

Tôn Kiến có phần đỏ khóc đỏ cười.

Nàng nói: “Ta dặn người trong tiệc cưới không thể uống rượu, người cũng không nghe, cuối cùng để bị lộ nguyên hình khiến Cao tiểu thư hoảng sợ. Nhiệm vụ của ta không hoàn thành, bị thượng đế trách phạt, lại phải ở lại nhân gian đợi thêm một trăm năm, chờ kiếp luân hồi thứ hai của người.”

Chờ đã! Chẳng phải cuối cùng Trư Bát Giới sẽ đưa Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh tu thành chính quả hay sao? Nếu anh thật sự là Trư Bát Giới, sao còn có thể luân hồi đầu thai? Thì ra Tây Du Ký viết cũng chẳng phải sự thật...

Nàng nói: “Kiếp thứ hai người là Giang Yêm(*), một muốn trốn thoát khỏi nhà giam, hai muốn quan to lộc hậu, ba muốn văn nhã phong lưu. Vì thế ta tặng người Sinh Hoa Diệu Bút, nhưng cuối cùng người lại vô ý làm gãy.”

A, lại không giống truyền thuyết lắm...

Nàng nói: “Ta chờ người đến kiếp thứ ba, kiếp này...”

Tôn Kiến ngắt lời cô, vui vẻ nói: “Kiếp này thật sự may mà có cô! Đại ân đại đức của cô, Tôn Kiến suốt đời không quên!”

Ai ngờ tiên nữ nghe xong, ánh mắt lại càng bi ai, cuối cùng nàng cười cười, nói: “Vây, ta đi đây, bảo trọng, Tôn quân.”

Ngay sau đó liền thấy thân thể nàng dần dần nhòa đi, giống như vô số lần trước đây, hóa thành làn khói, biến mất không dấu vết.

Tôn Kiến mở to mắt, ngoài cửa sổ nắng mai đã lên, ánh mặt trời đua nhau tràn vào trong nhà, cảnh vật như được sinh ra thêm một lần nữa.

Anh nhớ lại khung cảnh trong mơ vừa rồi, cảm thấy thật khôi hài, trong lòng thoáng nghĩ: Bất kể thế nào, tiên nữ tỷ tỷ đã trở lại thiên đình, chắc chắn sẽ sống tốt...

Đêm đó Tiểu Gia cũng nằm mơ, trong mơ có một cô gái mờ mờ ảo ảo, nói với cô: “Ta vốn là thánh nữ giữ lô trên trời, vì báo ân mà ẩn thân vào lô rơi xuống thế gian, trợ giúp ân công hoàn thành ba tâm nguyện, hoàn thành duyên này. Ai ngờ người ấy sau khi chuyển thế tính tình lại trở nên hèn mọn, tất cả những gì mong ước chỉ là ham ăn lười làm, không có chí tiến thủ, cho nên hai kiếp trước đều thất bại trong gang tấc. Kiếp này người ấy mặc dù còn nhiều điểm chưa được, nhưng lại hiếm có là thật sự chân thành yêu thương cô, khiến ta cảm động sâu sắc. Sau khi cô chết anh ta vô cùng đau thương, ta không đành lòng nhìn cả đời còn lại anh ta phải chịu đựng nỗi khổ như vậy, vì thế dùng toàn bộ pháp lực đổi lấy một mạng của cô. Mong cô đối xử chân tình, vĩnh viễn không rời.”

Tiểu Gia hoảng hốt, chìa tay tóm lấy định hỏi han cẩn thận, thì thân hình cô gái kia dần dần nhòa đi, hóa thành làn khói nhẹ, không còn thấy đâu nữa.

Tỉnh dậy, thấy ánh mặt trời chói lọi bên ngoài, muốn nhớ lại khung cảnh trong mơ lúc trước, mà không thể nào nhớ nổi được gì.

Kết.

“Không có pháp lực, vĩnh viễn không thể về thiên đình, không hối hận sao?” Trong tiệm đồ cổ, người con gái cười cười với chiếc lư hương đồng.

Lư hương im lặng, một lát sau mới đáp lại: “Không...”

Người con gái lại chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bọn họ thực sự rất hạnh phúc.”

“Đây cũng là kết thúc hoàn hảo nhất, không phải sao?”

Bên ngoài tiệm đồ cổ, ánh nắng mặt trời giữa trưa chiếu xuống quảng trường, hai người dắt tay nhau đi chậm chậm, chính là Tiểu Gia và Tôn Kiến.

Rạp chiếu phim lại chiếu lại những phim kinh điển, Tiểu Gia hào hứng nói: “Tôn Kiến, mình đi xem ‘Aladin và cây đèn thần’ được không?”

“Được.” Tôn Kiến dịu dàng đồng ý với cô, mỉm cười.

Đèn thần Aladin sao? Chẳng hiếm, anh cũng từng có một cái.

Một tiên nữ tỷ tỷ.

(*)Giang Yên mộng sinh hoa bút: đồng chí này hồi nhỏ nghèo, chuyện kể 1 hôm nằm mơ có đồng chí thần tiên nào đó cho 1 cây bút 5 màu, từ đấy văn chương phun như ma, thành nổi tiếng, làm quan to. Sau này về già lại nằm mơ thấy có đồng chí xưng tên là gì ấy, bảo có gửi 1 cây bút ở đây, giờ đến xin lại, móc ra trả nó. Thế là từ đấy tài văn sụt giảm, ít lâu sau có 1 đồng chí nổi lên với tài văn chương, tên giống hệt như đồng chí đến đòi bút trong mơ kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-ty-ty>